

Na letní festivalovou sezónu se vždy těším, i když, pravda, poslední léta mé oblíbené festivaly trochu flákám. Těším se na nové písně, nové zážitky a v neposlední řadě také na spoustu kamarádů, které jen tak nepotkám. A to nejen z řad muzikantů, ale také na ty, co nejsou tolik vidět, ale o to více je vidět jejich odvedená práce. A je zajímavé, že mnoho festivalů lemují ty samé tváře, a to ne na pódiu a ve vedení festivalů, ale těch „nejposlednějších“. Lidí, co celý festival postaví, po dobu festivalu jsou k dispozici na kasách, v zákulisí nebo třeba i k vynášení odpadků.

Je to velmi zajímavý úkaz a tento jev „postihuje“ pár festivalů u nás. Ti lidé si říkají **Zahradníci** a tvoří takovou malou festivalovou „mafii“. Děti, jež po smrti své festivalové matky byly jako ovce bez pastýře a které mohu směle nazvat profesionálními pořadateli. Jsou vycepaní z Náměště, kde jim vládla Niki, která vždy dokázala své podřízené nadchnout tak, aby festival považovali za svůj a udělali pro něj cokoliv. Vědí, že na nich festival stojí a padá, a to od prvního postaveného stanu na začátku až po poslední vyhozený odpadek na konci. Jsou to lidé, které v podstatě ani už nebaví být na festivalu coby řadový divák – baví je pohled do zákulisí a práce okolo festivalu.

Není se co divit. Na Zahradě nás byly (přesné číslo nevím) desítky, pořadatelů, kteří jezdili pomáhat v podstatě za jídlo, něco na sebe a také za to, že jsme si mohli festival prožít. Málokdy byl problém vidět na pódiu svého oblíbence. Já osobně jsem za pět dní v Náměšti naspal dohromady cca 8 hodin, byla škoda spát. Odkroutit si více či méně náročnou šichtu a šup do víru festivalu. Popovídat s kamarády, nebo jen tak korzovat mezi scénami... a večer ke stánku s medovinou, k Furchovi, ke Kapličce nebo u infostánku... prostě někde najít bandu muzikantů a přidat se k nim. Sessiony končily k ránu, tak hurá na snídani, trocha spánku (když se zadařilo) a vše znovu. Poslední noc se jela durch – ráno nás čekal „jen“ úklid areálu a pak cesta domů. To vše s bandou stejně naladěných lidí. Nu, návrat do civilizace byl potom vždy tvrdý, ale třeba mě těch pár dní nabilo muzikantsko - lidské baterky takřka na celý rok.

Někteří si časem vytvořili doma „svůj“ festival, někteří prostě jezdit přestali, někteří se stali základními kameny již existujících festivalů. A na těchto festivalech si navzájem jezdíme dělat „podrždráty“ a „šéfy“, navzájem si radíme, co vylepšit. A je takovou tichou pravdou, že na málokoho se může pořadatel festivalu spolehnout tak, jako na Zahradníky. Vědí totiž, že na nich festival stojí a s nimi padá.